

[Ebba Strange]

Jeg vil godt rose Danidas indsats. Der var ingen tvivl for os, der var derude, om, at der i de lande kan være problemer med at trænge igennem det bureaukrati og den korruption, der eksisterer dér.

Netop på den baggrund var det kolossalt oplyftende at se, at det er muligt – det er vigtigt at få sagt til den danske befolkning – at komme ud til de fattigste befolkningsgrupper, det er muligt at komme helt derud og få kontakt til de allerdårligst stillede, heriblandt kvinder, komme ud til de børn, der ikke uden bistand ville få mulighed for at gå i skole. Det er muligt ved hjælp af enkle teknikker og sammenhængende programmer at være med til at give de befolkningsgrupper bedre livsmuligheder og støtte til en øget selvværdsfølelse.

Jeg synes – jeg ved, at mange af de andre rejsedeltagere synes det samme – at det især var opløftende at møde de kvinder, som gennem et bistandsprogram var blevet i stand til at skabe sig et selvstændigt livsgrundlag og dermed bidrage til familiens trivsel.

Det var også godt at se, i hvor høj grad det var lykkedes at uddanne og inddrage lokale nøglepersoner som ledere i de forskellige projekter. Jeg synes, det var rart, at det var bengalere og nepalesere, der stod og forklarede os om de forskellige projekter og viste os rundt.

Det er afgørende vigtigt, at bistandshjælp ikke bliver til almisser, der gør modtageren varigt afhængig af giveren, men at den bliver en igangsætningshjælp til en bæredygtig udvikling, når det drejer sig om de naturgivne, de menneskelige og de tekniske ressourcer.

Vi er i SF overbevist om og enige med udenrigsministeren i, at den udvikling, der er sket i Danida og dermed den udvikling, der er sket i dansk bistandshjælp igennem de senere år, er en god udvikling. Den har givet Danmark særlige muligheder for at yde hjælp, der kommer de fattigste befolkningsgrupper til gode.

Jeg synes, vi skal være stolte over og glade for, at Danmark er det land, der, som udenrigsministeren sagde, har den største grad af fattigdomsorientering i sin bistandshjælp. Det er også vigtigt, fordi der heri ligger, at teknologien skal afpasses til de forudsætninger og betingelser, som råder i det område, hvor bistanden ydes.

Vi bliver i SF mere og mere overbevist om, at dette faktisk er den bedste form for bistands-

hjælp, der kan gives. Vi tror, at ved at satse på tilpasset teknologi og fattigdomsorientering kan vi forhåbentlig slippe for ret mange flere »hvide elefanter«. Det er til syvende og sidst de store befolkningsgruppers styrke, der skal kaldes frem og udvikles, hvis de meget fattige lande skal nå frem til at kunne tage hånd om deres egen udvikling.

Den hjælp til selvudvikling gælder efter vores opfattelse også på menneskerettighedsområdet. Der er lande i verden, det må vi se i øjnene, hvor styret er så undertrykkende eller så korrupt, at det ikke er muligt for dansk bistandshjælp at nå de målgrupper, vi har sat os for at nå. Og så bliver vi selvfølgelig nødt til at holde os væk. Men kan vi nå målgrupperne, så kan vi også være med til at fremme menneskerettighedssituationen det pågældende sted ved at opfylde de grundlæggende behov.

Jeg er grundlæggende enig med hr. Duetoft – jeg er det nok ikke lige vedrørende Kina – i synspunktet, at hvis vi er med til at imødekomme de grundlæggende behov for mad, for klæder, for varme, for sundhed, for skolegang, så er vi dermed med til at forbedre forudsætningerne for og bevidstheden om, at de andre menneskerettigheder: retten til at ytre sig, til at organisere sig, til at kræve politisk indflydelse, til demokrati, til fair retspleje, er værd at kæmpe for, er værd at stræbe efter. Derfor er det en stor opgave at gå i gang med at få rettet op på menneskerettighedssituationen. Jeg tror, at den vej, vi har valgt, er den rigtige.

Om programsamarbejdslandene et par ord: Vi ville i SF godt have haft diskussionen om samarbejdslandene i Udenrigsudvalget.

Vi ønskede, at flertallet allerede i beretningen i sidste samling havde givet ikke bare de grundlæggende principper, som vi stort set er enige i, men også nogle direkte fingerpeg om samarbejdslande. Det valgte flertallet ikke at gøre, men nøjedes med at opstille kriterierne og overlade selve valget til Danida. Som fru Birgitte Husmark sagde som ordfører for forespørgerne, er vi ikke helt tilfredse med landevalget, og jeg skal knytte nogle yderligere bemærkninger til det, fru Birgitte Husmark har sagt.

Bag vores forslag om at lade Thailand udgå ligger, at det efter vores opfattelse i så høj grad er et spørgsmål om fordelingspolitik, at vi ikke synes, Thailand er et rimeligt samarbejdsland. Og ikke bare vælger man det som programsam-